

РЕШЕНИЕ

№ 1377

гр. София, 03.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 69 състав, в публично заседание на 09.02.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Милена Славейкова

при участието на секретаря Грета Грозданова и при участието на прокурора Ива Цанова, като разгледа дело номер **1947** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Предявени са обективно съединени искиове с правно основание чл.1, ал.1 ЗОДОВ, вр. чл.203 – 207 АПК, вр. чл.100, ал.4 от Закона за държавния служител (ЗДСл).

Производството е образувано по искова молба на П. Б. Т., ЕГН [ЕГН], със съдебен адрес [населено място] 1000, пл. „С.“ №8, вх.В, ап.14, чрез адв. Е. Г. от САК, срещу Национална агенция по приходите (НАП) с искане за присъждане на обезщетения, както следва: 1. За имуществени вреди в размер на 52 267.84 лв., ведно с лихви за забава в размер на 9765 лв. за периода от 13.04.2018 г. до 27.01.2020 г., ведно със законната лихва за забава от предявяване на иска;

2. Обезщетение за имуществени вреди в размер на 452.40 лв., претърпени поради това, че за исковия период от 01.04.2018 г. до 31.12.2019 г. ищецът е заплатил за своя сметка дължимите здравноосигурителни вноски и

3. Обезщетение за неимуществени вреди в размер на 10 000 лв., ведно със законната лихва върху тази сума за периода от 13.04.2018 г. до 27.01.2020 г. в размер на 1800 лв., както и със законната лихва от предявяване на иска до окончателното му изплащане.

Твърди се в исковата молба, че П. Б. Т. е държавен служител, считано от 2003 г., а със Заповед №156/28.05.2014 г. заема длъжността директор на Дирекция „Контрол“ при ТД на НАП В. Т. с основно месечно възнаграждение от 1900 лв. Със Заповед №ЗЦУ-236/01.03.2016 г. на изпълнителния директор на НАП Г. бил отстранен от длъжност на основание чл.100, ал.2 ЗДСл. На 12.04.2018 г. служителят подал искане за възстановяване на заеманата длъжност предвид Решение № 5/12.05.2016 г. на

Конституционния съд, по която не бил постановен изричен акт от органа по назначаване. Формираният изричен отказ бил отменен с Решение № 363/23.07.2018 г. по адм.д.№ 438/2018 г. на АС Велико Търново, оставено в сила с Решение № 2896/27.02.2019 г. по адм.д.№ 12149/2018 г. на ВАС, V-то отделение. Със Заповед № ЗЦУ-115/21.01.2020 г. на изпълнителния директор на НАП Г. е възстановен на длъжност, считано от 28.01.2020 г.

При така изложените факти ищецът счита, че има право на обезщетение за периода от 13.04.2018 г. до 27.01.2020 г. поради невъзстановяването му на служба по аргумент от чл.100, ал.4 от ЗДСл. Съизмерява имуществените вреди с пропуснатата полза от неполученото за същия период възнаграждение. При определяне на размера на възнаграждението счита, че следва да бъдат съобразени направените за периода задължителни актуализации на месечните възнаграждения на служителите на НАП за същата или идентични длъжности, които не зависят от извършената работа или преценката на работодателя, а се дължат на всички заети по служебно правоотношение лица.

Ищецът претендира възстановяване и на заплатените от него в периода от 01.04.2018 г. до 31.12.2019 г. здравни осигуровки в размер на 452.40 лв.

Сумите се претендират ведно със законната лихва от датата на забава на всяко едно от неизплатените възнаграждения (26-то число на месеца, за който се дължат) до датата на предявяване на исковата молба, както и със законната лихва след предявяване на иска.

Ищецът претендира неимуществени вреди, тъй като след провъзгласяване на разпоредбата на чл.100, ал.2 ЗДСл за противоконституционна бил силно обнадяван, че ще бъде възстановен на длъжност, но това не се случило. Затова предприел конкретни действия за възстановяването си, но за негово разочарование бил принуден да води съдебни дела. Отказът да бъде възстановен го злепоставило изключително много пред близки, познати и трети лица, създал му дискомфорт, морални страдания и безпокойство. Бил подложен на силен стрес и поставен в несигурност. Поради отстраняването му от длъжност не можел да започне друга работа, нито да получава обезщетение за безработица. За да се издържа, бил принуден да търси заемни средства от близки и приятели, което допълнително пораждало чувство на несигурност и тревога.

Ответникът Национална агенция по приходите оспорва исковата молба в писмен отговор от 09.04.2021 г. и в открито съдебно заседание чрез юрк. Г.. Претендира за неоснователност на исковите претенции предвид разпоредбата на чл.100, ал.2 ЗДСл и липсата на доказателства от Специализирана прокуратура за прекратяване на образуваното срещу ищеца наказателно производство. Сочил, че актът на органа по назначаване за отстраняване от длъжност на Г. не е отменен като незаконосъобразен, а решението на Конституционния съд има действие занапред. Излага съображения, че служителят не се е явил в двуседмичен срок за заемане на длъжността, поради което претендира за преклузия и погасителна давност. Липсвали доказателства за прекратяване на досъдебното производство или за приключването му с оправдателна присъда, поради което и с оглед на неговата висящност отстраняването било законно. Оспорва размерите на предявените искове.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за недоказаност на исковите.

Административен съд София град, съобразно наведените от страните факти и

обстоятелства и приложените от страните доказателства, намира следното от фактическа страна:

По делото не е спорно, че със Заповед №156/28.05.2014 г. на директора на ТД на НАП В. Т. П. Б. Т., ЕГН [ЕГН], е назначен на длъжност директор на Дирекция „Контрол“ при ТД на НАП В. Т. с основно месечно възнаграждение от 1900 лв.

Със Заповед №ЗЦУ-236/01.03.2016 г. на изпълнителния директор на НАП Г. бил отстранен от длъжност на основание чл.100, ал.2 ЗДСл. – поради образувано срещу него наказателно производство. Заповедта е връчена на 02.03.2016 г.

С искане вх.№ 94-П-61/12.04.2018 г. по описа на ЦУ на НАП служителят поискал възстановяване на заеманата длъжност директор на Дирекция „Контрол“ при ТД на НАП В. Т.. Като основание за искането е посочено Решение № 5/12.05.2016 г. на Конституционния съд, с което нормата на чл.100, ал.2 ЗДСл е обявена за противоконституционна.

С Решение № 363/23.07.2018 г. по адм.д.№ 438/2018 г. на АС Велико Търново, оставено в сила с Решение № 2896/27.02.2019 г. по адм.д.№ 12149/2018 г. на ВАС, V-то отделение, е отменен мълчаливия отказ на изпълнителния директор на НАП за произнасяне по искане вх.№ 94-П-61/12.04.2018 г.

Със Заповед № ЗЦУ-115/21.01.2020 г. на изпълнителния директор на НАП Г. е възстановен на длъжност, считано от 28.01.2020 г.

Предвид така установените факти, съдът формира следните правни изводи: Съгласно чл.1, ал.1 от ЗОДОВ държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност. За да възникне отговорност за дейност на приходната администрация, предвидена в чл.1, ал.1 от ЗОДОВ, следва да са налице трите елемента от правопораждащия я фактически състав: 1.незаконосъобразен акт, действие или бездействие на административен орган или длъжностно лице; 2. имуществени или неимуществени вреди и 3. пряка причинна връзка между тях. Правото на обезщетение възниква за вредите, които са пряка и непосредствена последица от увреждането – чл.4 от ЗОДОВ. Преки са вредите, които се намират в причинна връзка с противоправното поведение, а непосредствени – следващите по време и място неправомерния резултат.

С аргумент от чл.154, ал.1 от ГПК, вр. чл.144 от АПК в тежест на ищката е да проведе пълно и главно доказване на всички елементи от фактическия състав на предявения иск, а на съда - да приеме за ненастъпили тези правни последици, чийто юридически факт е останал недоказан. Липсата на който и да е от елементите на фактическия състав на предявения иск обуславя неговата неоснователност.

В конкретния случай, исковите претенции се основават и на чл.100, ал.4 ЗДСл, според който държавен служител, който е бил незаконно отстранен от работа, има право на обезщетение при условията и по реда на Закона за отговорността на държавата и общините за вреди. Спецификата на случая се изразява в това, че ищецът не претендира незаконосъобразност на отстраняването си, сторено със Заповед №ЗЦУ-236/01.03.2016 г. на изпълнителния директор на НАП Г.. Поради това доводите на ответника за висящност на наказателното производство и липсата на данни за неговото прекратяване или приключване с оправдателна присъда, са изцяло ирелевантни за спора. Съгласно практиката на ВКС, по иск за заплащане на обезщетение за причинени имуществени вреди с правно основание чл. 2, ал. 1, т. 3

ЗОДОВ, отговаря Прокуратурата на РБ спрямо оправдан подсъдим, който е отстранен от длъжност по реда на чл. 100, ал. 2 ЗДС, за времето от влизане в сила на оправдателната присъда до възстановяването му на работа от държавен орган, какъвто настоящият случай не е.

Претенциите на ищеца се основават на отменен по съдебен ред мълчалив отказ на органа по назначаване за произнасяне по негово искане вх.№ 94-П-61/12.04.2018 г. за възстановяване на заеманата длъжност директор на Дирекция „Контрол“ при ТД на НАП В. Т.. Отмяната на незаконосъобразния индивидуален административен акт изпълнява процесуалната предпоставка на чл.204, ал.1 АПК. Отменителното съдебно решение има конститутивно действие – то отменя с обратна сила, от датата на неговото издаване, отменения административен акт (стр.1177 на „Систематичен коментар на АПК“, ИК „Труд и право“, С., 2013 г.).

Приложено към настоящия случай и съгласно мотивите на отменителните съдебни решения, на 26.04.2018 г. е изтекъл законоустановения срок за произнасяне по чл.57, ал.1 АПК по искане вх.№ 94-П-61/12.04.2018 г. Считано от следващия ден – 27.04.2018 г. е налице мълчалив отказ да се издаде акт на органа по назначаване за възстановяване на длъжност. Същевременно, Заповед №ЗЦУ-236/01.03.2016 г. за временно отстраняване от длъжност съгласно чл.100, ал.2 ЗДСл е изчерпила своето действие със влизане в сила на Решението на КС. Това е така, тъй като по силата на чл.5, ал.1 от Конституцията на РБ приложението на влязъл в сила административен акт след обявяване на правното основание за издаването му, е правно нетърпимо. Респ. спрямо всички висящи правоотношения обявеният в решение на КС противоконституционен закон не следва да се прилага, с което се осигурява непосредственото действие на Конституцията (чл.5, ал.2).

Ответникът неправилно твърди, че за служителя е приложим двуседмичният срок по чл.122, ал.1 ЗДСл за явяване в ответната администрация, тъй като в случая не е налице отмяна на заповед за прекратяване на служебното правоотношение. По същите съображения са неоснователни доводите му за „преклузия и погасителна давност“. Единствената приложима в случая погасителна давност по чл.110 ЗЗД, започва да тече от влизане в сила на отменителния съдебен акт на 27.02.2019 г. (с постановяване на съдебното решение от касационната инстанция) и към датата на предявяване на иска на 25.02.2021 г. не е изтекла.

По силата на отменителните съдебни актове, за периода от постановяване на незаконосъобразния мълчалив отказ, считано от 27.04.2018 г. до възстановяването му на длъжност на 27.01.2020 г. е налице незаконосъобразна административна дейност – пряко релевантна към състава на отговорността на държавата по чл.1, ал.1 ЗОДОВ. В аналогичен смисъл е и разпоредбата на специалния закон (чл.100, ал.4 ЗДСл) - държавен служител, който е бил незаконно отстранен от работа, има право на обезщетение при условията и по реда на Закона за отговорността на държавата и общините за вреди. Вярно е, че в случая не е налице буквално приложение на чл.100, ал.4 ЗДСл, тъй като не е отменена Заповед №ЗЦУ-236/01.03.2016 г., но въз основа на съдебните актове за отмяна на мълчаливия отказ следва по аналогия да се приеме, че за периода от постановяване на мълчаливия отказ на 27.04.2018 г. до възстановяване на служебното правоотношение на 27.01.2020 г. е налице незаконно отстраняване на служителя от длъжност поради незаконосъобразна административна дейност, редът за обезщетяване на което е чл.1, ал.1 ЗОДОВ.

Спорен е размерът на претендираното обезщетение за имуществени вреди под

формата на пропуснати ползи – на липсващото възнаграждение за периода от 27.04.2018 г. до 27.01.2020 г. Съдът приема за приложима съдебната практика по определяне на размера на обезщетението по чл.104, ал.1 ЗДСл, тъй като целта на последното е идентична - обезщетяване на пропуснати ползи от оставане на служителя без възнаграждение поради незаконосъобразна заповед за прекратяване на служебното правоотношение. Процесният случай е идентичен - за периода от 27.04.2018 г. до 27.01.2020 г. ищецът е останал без възнаграждение поради незаконосъобразен мълчалив отказ за възстановяването му на длъжност.

Съгласно чл.67, ал.4 ЗДСл органът по назначаването определя индивидуалния размер на основната заплата на държавния служител, като отчита нивото на заеманата длъжност, квалификацията и професионалния опит. Според чл.3 от Наредбата за заплатата на служителите в държавната администрация основната месечна заплата се определя по нива и степени съгласно приложение № 1, като се отчита нивото на заеманата длъжност, квалификацията и професионалният опит, освен ако друго не е определено в специален закон. Нивата на основните месечни заплати се определят въз основа на длъжностните нива в Класификатора на длъжностите в администрацията (К.). Всяко ниво на основните месечни заплати за длъжност включва четири степени, всяка от които има минимален и максимален размер на основната месечна заплата на служителите, заемащи длъжности в съответното ниво. Индивидуалните основни месечни заплати на служителите на пълно работно време се определят в рамките на минималния и максималния размер на основната месечна заплата за съответното ниво и степен на основната месечна заплата по приложение № 1 (чл.7, ал.1 от Наредбата).

В случай, че не беше незаконосъобразното невъзстановяване/отстраняване от работа за служителя са налице възможностите по чл.67, ал.5 от ЗДСл за увеличаване на индивидуалната му заплата, вкл. въз основа на годишната му оценка на изпълнението на длъжността. Повишаването в ранг се извършва въз основа на годишната оценка на изпълнението на длъжността на държавния служител: при две или три последователни годишни оценки - за младшите рангове, и при три или четири последователни годишни оценки - за старшите рангове, при условия и по ред, определени с Наредбата за условията и реда за оценяване изпълнението на служителите в държавната администрация. Съответно годишната оценка от изпълнението на длъжността е основание по чл.11, ал.1, т.1 от Наредбата за заплатата на служителите в държавната администрация за увеличение на индивидуалната заплата по реда на чл.12-14 от Наредбата. Именно липсата на възможност за увеличение на индивидуалната заплата по реда на чл.67, ал.5, т.1 от ЗДСл и чл.11, ал.1, т.1 от Наредбата, което е в пряка връзка с незаконното невъзстановяване на длъжност, е основание (според решаващия състав на съда) пропуснатите ползи от липсата на възнаграждение да се компенсират със справедлив размер на обезщетение, което да отчита направените за период от 27.04.2018 г. до 27.01.2020 актуализации на месечните възнаграждения на служителите на НАП за същата или идентични/сходни длъжности, които не зависят от извършената работа или преценка на работодателя, а се дължат на всички заети по служебно правоотношение лица – каквато е основателната претенция на ищеца.

В идентичен смисъл са приетите при ответника Вътрешни правила за работната заплата от 2019 г. – чл.8, ал.1, чл.11, чл.12 и чл.13 – увеличенията на индивидуалните основни месечни заплати по чл.12 се извършват за всички служители, работещи по

трудова и служебно правоотношение, изчислени с еднакъв процент от сумата (чл.14, ал.).

Във връзка с изложеното, съдът не кредитира основна съдебно-счетоводна експертиза (ССЕ) от 15.06.2021 г., тъй като вещото лице е изчислило размера на обезщетението съобразно основното възнаграждение от 1900 лв. на ищеца по Заповед №156/28.05.2014 г. за назначаване на ищеца на длъжност директор на Дирекция „Контрол“ при ТД на НАП В. Т.. Тези изчисления не са съобразени с изложените по-горе съображения за справедливия характер на обезщетението за незаконно невъзстановяване на длъжност.

По делото не е спорно обстоятелството, че за периода от 01.01.2018 г. до 27.01.2020 г. длъжността директор на Дирекция „Контрол“ при ТД на НАП В. Т. не е била заета, поради което липсва точен аналог за определяне на актуализацията на основната заплата за длъжността.

При сравнение между представени от ответника длъжностни характеристики за длъжностите директор на Дирекция „Контрол“ в петте ТД на НАП – С., П., В., Б. и В. Т., се установява пълно припокриване между тях (л.131-140). Същевременно е налице разлика в преките задължения и изискванията за осъществяване на контакти с длъжностите директор на Дирекция „Обслужване“ и Дирекция „Събиране“ в ТД на НАП (л.141-149). Изложеното предполага определяне на размер на обезщетението за пропуснати ползи при съобразяване единствено на актуалните за исковия период възнаграждения на служителите, заемали длъжностите директор на Дирекция „Контрол“ в ТД на НАП – С., П., В. и Б..

Съдът намира за неправилен подходът на вещото лице в допълнителната ССЕ по сравнение единствено на размерите на индивидуалните възнаграждения за длъжностите директор на Дирекция „Контрол“ в ТД на НАП – С., П., В. и Б., което сравнение е навело вещото лице на погрешен извод, че „значително по-високото служебно възнаграждение за длъжността директор на Дирекция „Контрол“ в ТД на НАП – С. е указание, че няма пълно припокриване на дейността“. Такава разлика не се открива в длъжностните характеристики. По изложените съображения съдът приема за коректен размерът на изчислението по Вариант III на допълнителната експертиза, при който вещото лице е съобrazilо актуализациите за длъжностите директор на Дирекция „Контрол“ в ТД на НАП – С., П., В. и Б. за исковия период. Дължимо е уточнение, че за месец април 2018 г. е коректен периодът от 27.04.2018 г. до 30.04.2018 г., тъй като едва след 26.04.2018 г. е формиран незаконосъобразен мълчалив отказ. Изложеното определя обезщетение за м.април 2018 г. само за два работни дни, или сума в размер на 237.05 лв. (2252 лв.: 19 работни дни x 2 работни дни). Така главницата на претендираното обезщетение за пропуснати ползи поради неполучено възнаграждение за периода от 27.04.2018 г. до 27.01.2020 г. е общо в размер на 51 201.10 лв.

Съдът намира за неоснователна претенцията на ищеца за присъждане на обезщетението за пропуснати ползи ведно със законната лихва от датата на падежа на всяко месечно възнаграждение. Независимо, че обезщетението е съизмеримо в размера на брутно месечно възнаграждение, то не може да замести липсата на полагане на труд за исковия период, респ. има характер на обезщетение, а не на липсващо трудово възнаграждение при реално положен труд. Ето защо относно дължимата законна лихва, като последица от предявения иск, съдът намира за приложимо задължителното тълкуване, дадено в т.4 от Тълкувателно решение №

3/2005 г. по тълк.дело № 3/2004 г. на ОСГК на ВКС, според което при незаконни актове на администрацията началният момент на забавата и на погасителната давност за предявяване на иска за неговото заплащане е влизане в сила на решението, с което се отменят унищожаемите административни актове. В случая, отменителното съдебно решение е влязло в сила на 27.02.2019 г., поради което главницата в размер на 51 201.10 лв. следва да се присъди със законната лихва, считано от тази дата до окончателното ѝ изплащане. Конкретният размер на законната лихва ще бъде определен в изпълнителното производство.

Установява се от приложено към исковата молба Удостоверение изх.№ 040362100238435/25.01.2021 г. на ТД на НАП В. Т., че за периода от 01.04.2018 г. до 31.12.2019 г. за ищеца са заплатени 452.40 лв. здравни осигуровки. Съдът намира за приложим чл.40, ал.1, б.“а“ от ЗЗО, според който здравноосигурителната вноска на осигуреното лице, определена по реда на чл. 29, ал. 3, се определя върху доход и се внася, както следва: за лицата по чл. 4, ал. 1 и 10 от Кодекса за социално осигуряване - доходът, върху който се дължат вноски за държавното обществено осигуряване, определен съгласно Кодекса за социално осигуряване, като вноската се внася и е за сметка на работодателя или ведомството. В случай, че не беше незаконосъобразният мълчалив отказ за възстановяване на служителя, то същият би бил здравноосигурен за сметка на работодателя, което определя наличието на пряка и непосредствена причинно-следствена връзка между сторените от него разходи за здравно осигуряване и незаконосъобразния отказ за възстановяване. Е. защо, следва да се присъди обезщетение за имуществени вреди в размер на 452.40 лв., ведно със законната лихва от 27.02.2019 г. до окончателното му изплащане.

Ищецът претендира присъждане на обезщетение за неимуществени вреди в размер на 10 000 лв. Размерът на обезщетението според чл.52 ЗЗД следва да се определи от съда *по справедливост*. Съобразно задължителните указания, дадени в т.ІІ от ППВС № 4/1968 г. понятието "справедливост" по смисъла на чл. 52 ЗЗД не е абстрактно понятие. То е свързано с преценката на редица конкретни обективно съществуващи обстоятелства, които трябва да се имат предвид от съда при определяне размера на обезщетението. Справедливият размер на обезвредата следва да почива на обективни критерии и да бъде адекватен от претърпените вреди. Обезщетението трябва е съразмерно с вредите и да отговаря, както на конкретните данни по делото, така и на обществените представи за справедливост. В съдебното производство по присъждане на обезщетение посочените неимуществени вреди следва да намерят материален израз, който законът в нормата на чл.52 ЗЗД определя „по справедливост“, макар неимуществените вреди да нямат стойностно изражение и да не подлежат на аритметично изчисляване.

Според мотивите на Решение № 15 от 14.03.2019 г. по гр. д. № 1939/2018 Г., Г. К., ІV Г. О. на ВКС справедливостта, като критерий за определяне паричния еквивалент на моралните вреди, включва винаги конкретни факти, относими към стойността, която засегнатите блага са имали за своя притежател. В този смисъл справедливостта по см. на чл. 52 ЗЗД не е абстрактно понятие, а тя се извежда от преценката на конкретните обстоятелства, които носят обективни характеристики -характер и степен на увреждане, начин и обстоятелства, при които е получено, последици, продължителността и степен на интензитет, възраст на увреждения, обществено и социално положение.

Според свидетеля И. П. Д. събитията по отстраняване от длъжност на ищеца във връзка с разследване имали тежък отзвук в обществото на В. Т. – имало протест и защита в полза на П. Т. от гражданите. Първоначално било голям шок за него, но постепенно се успокоил от гледна точка на наказателното производство и назрял моментът да се запита какво прави предвид отстраняването му и оставането му без доходи и работа. През пролетта на 2018 г. подал молба за възстановяване и се надявал на служебно такова, но това не последвало. Тогава завел дело и започнал отново да преживява същата тревога като след ареста. Получил тотален психологически срив. От една страна било тежкото му финансово състояние – чувствал се несигурен. Притеснявал се, че няма пари и ставало все по-трудно да го накарат за излезе. Било му много неудобно, че взима пари на заем. През 2018 г.– 2019 г. приятели му давали пари на заем, но от това ищецът чувствал голяма обида. Дори след като спечелил делото, се надявал да го възстановят, но това отново не се случило. Това също довело до срив – ищецът изпаднал в безтегловност, започнал да мисли, че никога няма да го възстановят на същата длъжност.

Според свидетеля И. П. П. Т. бил без живи родители, без братя и сестри, поради което, всичко което му се случило след отстраняване от длъжност през 2016 г., преживял благодарение на приятелите си, защото бил емоционално съсипан. Не бил нито на работа, нито уволнен, а повторното му назначаване се случило след доста усилия от негова страна и накрая – със съдебно решение. Финансово нямал никакви доходи, но най-видимо било, че спрял да излиза и да комуникира с хора. Бил зле през целия период, но това особено се засилило след 2018 г. поради изминалия дълъг период от време и постоянната несигурност.

Съдът кредитира показанията на свидетелите, тъй като и двамата установяват, че са близки приятели на ищеца, поради което често контактували с него. Това определя показанията им като на свидетели – очевидци на състоянието на ищеца. Същевременно, показанията им са безпротиворечиви и житейски логични предвид отстраняването от длъжност със заповед от 01.03.2016 г. и възстановяването му през м.януари 2020 г., т.е. след повече от пет години.

Ноторно известна е нормата на чл.100, ал.3 ЗДСл, според която отстраненият държавният служител не получава заплата за времето на отстраняването си, поради което са напълно логични показанията на свидетелите за тежкото финансово положение на ищеца. Тук е мястото да се отбележи, че съдът не съобразява периода непосредствено след отстраняването на служителя през 2016 г., а наведения исков период от 13.04.2018 г. до 27.01.2020 г. За този исков период съдът съобразява, че ищецът вече е бил отстранен от длъжност за повече от две години, но след постановяване на Решение № 5/12.05.2016 г. на Конституционния съд е имал оправдани правни очаквания да бъде служебно възстановен на длъжност. Очевидно, предвид писмените доказателства по делото, това не се случило, което придава достоверност на свидетелските показания за „емоционален срив“ при ищеца, който започнал отново да изживява емоциите от ареста си. Съответни на останалия доказателствен материал по делото са свидетелските показания, че в този период ищецът положил доста усилия – бил принуден да води съдебно дело, за да бъде възстановен. От съдебните решения се установява, че отмяната на мълчаливия отказ е влязла в сила на 27.02.2019 г., но ищецът е възстановен на длъжност близо година след това – през м.януари 2020 г., т.е. ответникът е бездействал и не е изпълнявал съдебните актове.

Това придава достоверност на свидетелските показания, според които ищецът получил тотален психологически срив, изпаднал в безтегловност, бил емоционално сисъпан, чувствал се несигурно и обиден, притеснявал се, престанал да излиза с приятели.

При определяне размера на обезщетението съдът съобразява дългия период на незаконосъобразното административно бездействие от близо две години, през които лицето е останало без трудови доходи – от 27.04.2018 г. до 27.01.2020 г. Липсата на медицински документи не са основание за съда да не кредитира свидетелските показания, тъй като същите са житейски логични – за визираната тежка житейска ситуация, в която лицето е без всякакви доходи, а очакването му ответната администрация да действа законосъобразно не се сбъднало. Напротив, бездействието по възстановяването му близо две години, допълнително утежило тежкото му емоционалното състояние на „безтегловност“, обида, несигурност и отчаяние. Тук е мястото да се съобрази и визириания от св.Д. отзвук в обществото на [населено място], а именно, че ищецът е заемал ръководна длъжност в ТД на НАП В. Т., поради което за него основането му без работа и трудови доходи е имало особено тежко влияние поради публичния характер на заеманата ръководна длъжност.

Съдът намира, че размерът на претендираното обезщетение може да бъде съизмерен с минималното месечно трудово възнаграждение за периода, което за 2018 г. е 510 лв., за 2019 г.- 560 лв., а за 2020 г. – 610 лв. За исковия периода от общо 21 месеца, от 27.04.2018 г. до 27.01.2020 г., съдът намира за справедлив размер на месечно обезщетение от 500 лв., което е близко до минималната работна заплата за периода. С този размер могат да бъдат обезщетени понесените от ищеца неимуществени вреди, изразяващи се в тежък емоционален срив поради оставането/невъзстановяването му на работа, след като близо две години вече е бил без работа, както и логичните показания на свидетелите, че „бил в безтегловност“, затворил се, не искал да контактува с хора, чувствал обида и срам за това, че не разполага с доходи и трябва да взима пари на заем. Тъй като размерът на обезщетението от 10 500 лв. (21 месеца по 500 лв.) е над претендираната от ищеца сума от 10 000 лв., следва да се присъди последната, ведно със законната лихва от 27.02.2019 г. до окончателното ѝ изплащане. При този изход на спора и на основание чл.10, ал.3 ЗОДОВ ответникът следва да бъде осъден да заплати на ищеца сторените разноски за държавна такса в размер на 10 лв. и за възнаграждение на основна и допълнителна експертизи общо в размер на 500 лв. При искови претенции общо в размер на 62 720.24 лв. (главници) размерът на внесеното в брой адвокатско възнаграждение е 2500 лв. според договор за правна защита и съдействие от 14.04.2021 г. (л.171) е близко до минимума по чл.8, ал.2, т.4 от Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, който е 2411.61 лв.

Тъй като по силата на чл.10, ал.3 ЗОДОВ съдът следва да осъди ответника да заплати на ищеца възнаграждение за един адвокат или юрисконсулт, *съразмерно* с уважената част от иска, то при уважена част от исковите претенции за главници от 61 653.50 лв., спрямо предявения от 62 720.24 лв., на ищеца следва да се присъдят разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 2457.48 лв. Този размер напълно съответства на действителната правна и фактическа сложност на спора, поради което възражението на ответника по чл.78, ал.5 ГПК е неоснователно.

Тъй като са предявени три обективно съединени иска, а ищецът е заплатил държавна такса в размер на 10 лв., на основание чл.72, ал.2 ГПК ищецът следва да бъде осъден

да доплати по сметка на АССГ държавна такса в размер на 20 лв.

Водим от горното АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД – С. град, I-во отделение, 69-и състав,

Р Е Ш И :

ОСЪЖДА Национална агенция по приходите да заплати на П. Б. Т., ЕГН [ЕГН], със съдебен адрес [населено място] 1000, пл. „С.“ №8, вх.В, ап.14, чрез адв. Е. Г. от САК, на основание чл.1, ал.1 от ЗОДОВ обезщетения за периода от 27.04.2018 г. до 27.01.2020 г., както следва: 1. За имуществени вреди под формата на пропуснати ползи поради липса на възнаграждение поради невъзстановяването му на длъжност в размер на 51 201.10 лв.; 2. За имуществени вреди поради заплатени здравноосигурителни вноски в размер на 452.40 лв. и 3. За неимуществени вреди в размер на 10 000 лв., всички обезщетения ведно със законната лихва от 27.02.2019 г. до окончателното им изплащане, както и сторените разноси в размер на 10 лв. за държавна такса, 500 лв. възнаграждения за вещи лица и 2457.48 лв. за адвокатско възнаграждение.

ОТХВЪРЛЯ иска за имуществени вреди под формата на пропуснати ползи поради липса на възнаграждение поради невъзстановяването му на длъжност за разликата до предявения размер от 52 267.84 лв.

ОСЪЖДА П. Б. Т., ЕГН [ЕГН], със съдебен адрес [населено място] 1000, пл. „С.“ №8, вх.В, ап.14, чрез адв. Е. Г. от САК, да довнесе по сметка на Административен съд София град държавна такса в размер на 20 лв.

Решението може да се обжалва в 14 дневен срок от съобщението до страните за постановяването му с касационна жалба пред ВАС на РБ.

СЪДИЯ: